

Feliç qui no decau de la seva esperança! (Sir 14,2)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Avui diumenge, l'endemà del dia de Sant Joaquim i Santa Anna, per voluntat del papa Francesc és la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran. Aquest any és el cinquè en què celebrem aquesta jornada, la qual és una oportunitat per a reflexionar sobre com la presència dels ancians pot convertir-se en un signe d'esperança en cada família i en tota la comunitat eclesial.

Tant de bo que poguéssiu haver-hi servei religiós a les residències d'ancians d'arreu del bisbat

Fou el papa Bergoglio qui, dins el Jubileu del 2025, va proposar el lema d'enguany per a la diada: *Feliç qui no decau de la seva esperança!* (Sir 14,2). Aquestes paraules de l'Escriptura s'apliquen perfectament a les persones grans, les quals en el seu llarg pelegrinatge de fe han mantingut viva l'esperança. Realment són benaurats, perquè són portadors de la confiança en el Senyor malgrat els contratemps de la seva existència. Amb el seu testimoni assenyalen als més joves el camí d'una vida plena de sentit.

El sant pare Lleó XIV, en el jubileu de les famílies, els nens i els ancians, va dir referint-se a la gent gran: «Vosaltres sou models ingents de fe i inspiració per a les generacions joves.» El paper dels avis és el del testimoniatge de tota una existència que val la pena de viure amb agraïment a Déu i amb donació als altres. Tant de bo que hi hagués temps en cada família per a convida sanament els més joves de casa i els de més edat. La saviesa que brota del cor del qui ha viscut llargament és d'un valor incalculable. En la transmissió de la fe, sempre han tingut una gran importància els avis i les àvies. Per això faig

una crida, en aquests moments de necessitat d'evangelització, perquè vosaltres, iaies i iaies, parleu de Jesús als vostres nets, ensenyant-los a resar amb confiança. El que sembren els avis resta sempre en el cor de l'individu.

En ocasió d'aquesta jornada, no puc deixar de tenir presents els qui esteu en les residències d'ancians d'arreu del bisbat. Tant de bo que poguéssiu tenir-hi servei religiós. Em consta que els rectors de les parròquies fixen les llars dels ancians com a lloc primordial del seu ministeri. Però també vull fer una crida a les comunitats cristianes perquè tinguin aquestes residències com a punt de visita, tant personal com familiar o per grups. És molt el que reben quan els visitem, però encara rebem més els qui els anem a veure, perquè ells són testimonis de l'esperança que no defrauda (cf. Rm 5,5).

